

II. felvonás

A Múlt Szelleme

9. fejezet

A Búcsú Ideje

A sikeres szökést követően Fenn úgy döntött, hogy a hajót a lehető leghamarabb fel kell tölteni az élet szempontjából létfontosságú dolgokkal, mint például élelemmel. Ezért egyből a legközelebbi ismert rendszer, a Bepin felé vette az irányt. Aztán valami azt súgta neki, hogy oda nagyon nem kéne menni, ezért a rendszer közelében lévő űrállomások egyikében egyezett meg az egyre éhesebb társaival.

Odaérkezve már csak egyetlen dolog hiányzott: a pénz.

Mivel Xilt sosem körözték, és a bakszámláját megosztotta Sigillel, aki végül elvette tőle, ezért ő volt az egyetlen, aki rendelkezett némi költőpénzzel. A teljesség kedvéért ötezer kreditet vett ki, amiből sikerült újratölteni a Reaver pofátlan módon kirámolt készleteit, a maradékot pedig berakta a „közösbe”, hogy legyen egy kis költőpénz. Ezzel az öreg kárára ugyan, de megoldódott a probléma, viszont egy hétbe sem telt bele, mikor egy újabb, még kredit által sem enyhíthető gond adódott.

Hat nappal a Hothi Csatát követően:

Késő este köszöntött már a Reaver fedélzetére, szinte már mindenki aludni tért Ann kivételével. A nő még csak most érkezett a békésen szendergő mesterével közösen használt kabinjába. Nem volt sok kedve a szokásos esti procedúráihoz, ezért a szekrényre tett a fénykardját, majd elhatározta, hogy azonnal álomra hajtja a fejét. De mégsem tette meg. Ehelyett inkább mereven ücsörgött az ágy szélén, egyre csak az öreget kémelve a bús szemeivel. Aki mégsem aludt el, hisz megszólalt.

- Mi a baj? – a férfi már egy hosszas párbeszédet látott a helyzetben, ezért ő is felült, majd a megszokott módon nézett farkasszemet vele. A tekintete egyre csak az sugallta a nő számára: „Nyugodtan elmondhatod, ezt te is tudod”.

- El akarok menni – nyögte ki búsan a twi'lek.

- Nem tetszik itt? – jött a magától értetődő kérdés, mire Ann megrázta a lekkuit.

- Nem arról van szó... – ekkor fájdalmasan sóhajtott egyet – csak... hat hete sem vagyok itt, de már többször kerültem élet és halál közé, mint máskor egy év alatt.

- Pedig most minden rendben van – jegyezte meg Sigil. – A tervrajzok nélkül már tized annyira sem érdekeljük a Birodalmat, mint eddig, ráadásul Selene akcióját követően már a Fekete Nap is lemondani látszik rólunk. Szerintem most nagyobb biztonságban vagyunk, mint eddig bármikor.

- De meddig? Ne érts félre... de ti mágnesként vonzzátok a bajt.

- A kantini akció után otthon sem lennél nagyobb biztonságban.

- Nem is az otthonról beszélek, még mindig van egy hely, ahol szívesen látnak – a nőnek említeni sem kellett azt a bolygót, Sigil azonnal tudta, hogy arról a helyről van szó. Amiről csak nagyon kevesek tudnak, s csak addig ehét biztos menedék, amíg ez így is marad. Példának okául, még Sigil sem tudja, hogy hol van.

- Biztosan ezt akarod? – a nő bólintott. – Ha oda mész, valószínűleg nem látjuk egymást, egy nagyon hosszú ideig. A fogadtatás már a másik kérdés.

- Téged lehet, hogy azonnal kettévágna, de én... ne röhögtes – próbálta Ann némi humorral oldani a dolgokat. Mindketten jól tudják, hogy nála akármeddig maradhat.

- Hát jó, senki sem akar kényszeríteni. De akkor ne gyere vissza pár hét után, mert ott mégsem jó. Ne kínozd őt feleslegesen... A fenébe is, mostanában alig beszéltek!

- Attól még örülni fog nekem, akkor is így tenne, ha csak egy napra ugranék be, hát még hónapokra, vagy akár évekre – Sigil eleinte furcsállta az „évek” szó hallatát, de hamar leesett neki, hogy Ann tényleg komolyan gondolja.

- Rendszerben – bólintott rá, mintha csak kislány korában engedett volna meg neki valamit – Akkor fogd magad, s mondd meg a kapitánynak is!

- Majd holnap, ne verjük fel a semmiért.

- Hol tegyelek ki?! – kiáltotta hátra az ex-jedi, s tulajdonképpen nem is érdekelte különösebben, hogy ezzel felveri a legénység másik felét.

A twi'lek nem ordibált vissza, hanem megindult a pilótafülke felé. Amikor odaért már nem csak Jaris, hanem Carlos is ott tanyázott. A szemeivel mintha egyre csak azt kérdezte volna: *Mi van? Mi? Mi folyik itt?*

- Ann úgy döntött, kimarad a további kalandokból – felelt Fenn a kimondatlan kérdésre. Amint elhangzott a válasz, nem csak Dahn barnás tekintete kerekedett ki a döbbenettől, hanem Ventris és Mira is kikecmergett a kabinjából. Úgy tűnik, az alvás mostanában kezd egy meglehetősen ritkán beköszöntő tényező lenni.

- Hogy mi van?! – fakadt ki végül Carl. *Csak ne, ezt a csapást ne...*

- Tényleg, miért? Ez engem is érdekelne – fordult a nő felé a kapitány is, ugyanis csak a mehetnék dolgot tudta kivenni a távolból. Az okát már nem.

Ann ismételten sóhajtott egyet, s csak nehézkesen öntötte ki az igazat.

- Rendesek vagyok, meg minden... de – ekkor egy jóval határozottabb hangnemet és arcot öltött magára. – Nézzétek, még csak huszonhét éves vagyok, előttem áll az egész élet. Ezért még nagyon nem akarok meghalni, márpedig itt napról-napra biztosabb vagyok benne. Én... én egyszerűen nem akarok így élni.

S az eseményeket sorra véve, ez egy teljesen megalapozott döntés. Az idekerülése napján máris tűzharcba került a birodalmiakkal, ezt követően pedig körözni kezdték. Ha ez nem lett volna elég, jött a rablás, ahol, ha nincs Ventris, már agyonlőtte volna egy fejedelmét, és ezt követően is jött néhány majdnem. A rablás után egyenesen a Feluciára mentek, ahol pedig Ashla Tey mester szerzett neki egy életre szóló élményt azáltal, hogy kis híján eltörte a nyakát. A következő egy hónap pedig maga volt a pokol, amit Mira „*megöllek!*” pillantásai is csak tetézték. A felépülését követő napon pedig máris birodalmi fogság következett, igaz, itt „*csak*” az orrát törték be.

De akkor is, ezek után ki akarna itt maradni?

- Mi sem akarunk, de nincs más – jegyezte meg Leana. – Vagy neked van?

- Ami azt illeti, van egy hely, ahol jobb kilátásaim lennének.

- Az jó, mert mi is megnéznénk – szögezte le Fenn.

- Oda ti nem mehettek el – vetette fel Ann a szomorú ténytet.

- Miért is nem? – hangzott egyszerre Mira, Jaris és Carl szájából, Ventris lemaradt, pedig ő is szívesen feltette volna a kérdést. Bár rövidesen talált egy jobbat is.

- Egyáltalán mitől olyan biztonságos?

- Nincs rajta a galaxistérképen – kelt Sigil a nő segítségére. – Senki sem tudja, hogy hol van, nemhogy a Fekete nap, de még a Birodalom sem.

- Érdekes... – dörzsölte a frissen borotvált állát Fenn. – Maradt a miért.

- A hely biztonságát épp az ismeretlensége adja, ezért az ottaniak soha senkivel sem osztják meg a létezését, csak nagyon kevés a kivétel. De még azok közül sem engednek oda mindenkit, akik már tudnak róla – magyarázta az öreg. – Én például azt se tudom, hogy hol van, mivel az, aki elárulta neki, emberileg nem tartott többre egy nagy rakás bantha... tudjátok minél, és a lelkére kötötte, hogy senki, legfőképp én ne tudhassak róla. Viszont ha mégis elmondaná, akkor sem engednének maguk közé – a csapat számára az öreg több kérdést hagyott, mint amennyit megválaszolt.

Ann közbelépett, mielőtt szavat öltött volna a soron következő talány: ki?

- Felesleges erről vitatkoznunk, engem csak azért engednek oda, mert él ott egy nagyon közeli ismerősöm. Senki mást nem hozhatok magammal, ez a szabály.

- Akkor miért nem vagy ott kezdettől fogva? – leleményeskedett Carlos.

- Egyrészt, úgy éreztem... – kezdett volna bele Ann, ám Sigil félbeszakította.

- Annie-nek jobban tetszett a Dantooine és kész...

- Na jó, elég ebből! – csattant fel végül Jaris. – Úgysem tudunk meg erről a helyről, meg az anonim segítődről semmit, mert a cukros sütitet {nem, Fenn valójában nem ezt a két szót mondta} is teleködösítitek már! El akarsz menni, oké, vágjuk! Mint azt a legelején ígértem, nem fogunk az akaratod ellenére itt tartani, szóval mondd meg, hol tegyünk ki és megteesszük!

- Én is elmegyek, ha már itt tartunk – vágta oda Sigil, a legrosszabbkor.

- Ne szórakozzatok... – ezt követően Fenn sóhajtott egy felületesebbet, majd egy jóval higgadtabb hangnemben folytatta a mondandóját. – Te miért mész el?

- Öreg vagyok már a csempészkalandokhoz – jelentette ki a férfi tömören.

Mindezt már csak egyetlen kérdés követte:

- A Sluis Van jó lesz? Két nap alatt megjárjuk.

- Megteszi...

Ann a továbbiakat már a mesterére bízta. Fáradt volt már, éppen eljött egy kiadós alvás ideje. Azonban alig tett két lépést és Carlos máris utánaeredt. A férfi úgy tett, mintha teljesen máshova indult oda, így csak egy jókora kerülő után találkoztak össze. Mindössze három lépéssel a *twi'lek* kabinja előtt.

- Nem mehetsz el... – sisteregte Dahn alig hallhatóan, aztán már csak a tudatában folytatta. *Az ábrándjaim! Mi lesz velük? Pedig... pedig lehet, hogy...*

Mivel az ex-birodalmi nem szokott hozzá, hogy erőhasználók előtt szólal fel, sőt ami, rosszabb, eltitkol előlük egy elég fontos részletet, Ann akaratlanul is úgy olvasott a fejében, mintha csak egy nyitott könyv állna előtte. El is nevette magát, eleinte. Aztán szorosan megmarkolta a férfi kezét, majd a maga bájos természetében, szinte már nyájasan tett neki egy elég komolyan hangzó ígéretet.

- Ha megérkeztünk, búcsúajándéku minden vágyadat valóra váltom.

- Mi... mi... tété... tényleg? – valami miatt már nem hitt a szerencséjében.

- Persze – mosolyodott el a nő ismételten. – Most már elég jól ismerlek hozzá, és... és az igazat megvallva, nem is tudom, hol lennék nélküled. Ennyivel még tartozom.

Carlos nem felelt, meredten állt, hisz még ezúttal sem hitte el.

- Most nem hazudok, hidd el nekem...

Két nappal később:

Mikor a Reaver leszállt a Sluis Van egyik legfélreesőbb űrkikötőjében, a két távozni készülő egyén már mindent összeszedett, amit a birodalmiak korábban nem loptak el tőlük. Mostanra már a leszállórampa is lenyílt, s ők épp távozni készültek.

- Vigyázzatok magatokra – intett végül Fenn, sosem volt az érzelgősség mintaképe.

- Ne félj, eddig is mi óvtuk a hátsókat! – nevetett fel Sigil, majd szép sorjában szorosán kezdetfogott mindenkivel, aki a maradás mellett döntött.

Ann is hasonlóképp tett, viszont az utolsó egyén, Mira nem engedte el a kezét. Ehelyett a lány rázúdította a zöld szemeknek minden haragját, hogy az álcája alatt is tisztán látsszon a szavai mögött lakozó valódi jelentés.

- Akkor elmarad a mi kis Pazaak játszánk, nem igaz? – Ann pontosan tudta, hogy ezalatt egy hosszas, fénykarddal történő élethalálharcot ért a fiatal.

- Milyen kár, pedig szívesen elnyertem volna a részedet – abban a nő egy csöppet sem kételkedett, hogy ő kerekedett volna felül, elvégre Sigil őt is bevezette a Sötét Oldal dolgaiba, éppen csak ritkán használja ezeket a természetellenes képességeket. Ráadásul ő már elvégezte a képzését, őt már lovaggá ütötték, míg Mira megrekedt a padawan szinten. Ezek alapján tényleg nem kétséges a végkifejlet.

Persze Sigil is értette, miről szól ez az egész, s nem bírt nem közbeszólni.

- Nagyon rossz útra léptél, Mira! Azt tanácsolom, állj le és próbálj meg önként visszatérni az ösvényedre, máskülönben a végén nagyon meg fogod bánni. Sőt, ha így folytatod, még a végén a csatlósomként végzed.

- Te nem tudod, hogy miért csinálom ezt – szögezte le dacosan a lány.

- Valóban nem, de ha valaki, akkor én tudom, hogy mi lesz a vége. Az biztos állíthatom, hogy nekem nem érte meg, és a mai napig visszasírnám azokat az éveket, amikor még választhattam volna. De én már nem tehetem.

- Ha csak tudnád, amit én... – mormogta Mira, aztán beviharzott a hajóra.

Ezt követően Ann és Sigil szép lassan távolodni kezdtek. Együtt haladtak tovább, ám hamarosan az ő útjaik is elválnak majd, előreláthatóan egy nagyon hosszú időre. Viszont Carl még midig nem kapta meg, amit akart, így hamar Ann után eredt.

S igen hamar utolérte.

- Ígértél nekem valamit, nem emlékszel? – szólította meg a nőt, akinek a szép arcán egy széles mosoly foglalt helyet, egy becsmérlő kacaj helyett.

- Hát persze... – ekkor Ann kecsesen a kebleihez csúsztotta a kezét, s a mellénye kifűzése helyett egy erszényre való kreditet szedett elő onnan. Kisvártatva folytatta is a mondandóját, amint a férfi kezébe nyomta a „közös”-ből neki járó részét. – Látod azt a kantint? – mutatott a *twi'lek* a „*Buja Kígyók Földje*” feliratot viselő épület felé. – Sajnos eddig sosem engedhetted meg magadnak, de most nem is kell. Ennyiért bárkivel elidőzhetsz egy órát, akit csak kiszemelsz magadnak.

Carl csak bambán nézett, ő nem teljesen erre számított.

- Cserébe csak egyetlen dolgot ígérj meg: előtte bizonyosodj meg róla, hogy ő is akarja – az ehhez hasonló, kimondhatatlan bűnök egyik áldozataként, ez Ann számára egy engedhetetlen feltétel.

- Nyugi, ebben biztos lehetsz – felelte Dahn vigyorogva, majd meg is indult a kantin felé. Néhány lépést követően csak feltűnt neki valami, ezért megállt, a Reaver felé fordult, majd a tüdejének minden apró morzsáját beleadva kezdett el ordítani. – Nélkülem el ne merjetez indulni! Visszajövök, csak előbb bejárom a sütímet! – ugyan a „sütí” szó használatát talán kerülnie kellett volna, ha egyszer ilyen hangosan szólal fel, de errefelé bizonyosan nem lehet ritka az ilyesmi.

Ezt követően Ann és Sigil végleg elment, majd órákon át nem történt semmi.

Végül Carl csak előtűnt a kantinból, s meglepően férfias léptekkel kezdett a Reaver felé haladni. Kis idő elteltével oda is ért, majd peckesen ment fel a rámpán.

- Na, megérte a pénzét? – fordult oda hozzá Fenn viccesen.

- Minden egyes kreditjét – nevetett fel Dahn jóízűen, miközben Jaris még inkább röhögni kezdett, de nem a válaszában, hanem a nadrágján.

- Nem mondom, maradt rajta egy kis cukor...

- Hát aztán? – legyintett egyet a férfi a levegőbe, majd a kabinja felé indult, hogy azért mégis csak átöltözhessen. Illetlen ez a lányok előtt.

- Undorítóak vagytok... – jegyezte meg bosszúsan Ventris.

Mira inkább nem szólt semmit, hisz sokkal komorabb dolgok gyötörték az elméjét.

Atzerri.

Tíz évvel ezelőtt.

A „Head of The Prise” küldetés.

Nyilvánosságra kerülés dátuma: sosem történt meg.

Volt idő, amikor felkelők még csak egy maroknyi harcosból álltak, sőt, olyan is, amikor még hivatalosan nem is létezett ez a nemes szervezet. Azonban egyes elemei, kisebb részei már akkor is ott voltak, s komoly tetteket vittek véghez a Birodalom ellen. Éppen csak a nevük és a jelentőségük merült feledésbe.

Rahm Kota serege volt az egyik ezek közül, azonban ekkor még bujkáltak, nem mertek előjönni. Túlságosan is félték a Birodalom elnyomásától.

Jaris Fenn csapatai alkották a másikat, azonban mostanra már teljesen feledésbe feledésbemerült elemet. Igaz, sosem volt egy nagy hadsereg, ugyanis a 66-os parancs érvénybelépést követően alig egy századra való harcos maradt Jaris mestere, Micha Tress kezében. A neutóliai nőt azonban már két évvel ezelőtt meggyilkolták, s ezt sosem tudta magának megbocsájtani az akkor alig húsz éves Fenn.

Mostanra nem maradt több az eredeti századból, mint harmincöt hűséges embere, a fénykardja, valamint egy kisebb ládára való használható fegyver. Pedig manapság már nagy szükség van az ilyesfajta eszközökre, ha a férfi bármit is el akar érni a Birodalom ellen. Az összes támasza közül egyedül Kota mester volt hajlandó rá, hogy támogatást adjon neki, ami remélhetőleg több tucat életerős harcosban, valamint egy rakás hatékony fegyverben nyilvánul majd meg.

Igaz, ez a segítség a legkevésbé sem volt önzetlen, ugyanis Rahm előbb inkább kért, mintsem adott. Jobban mondva adott is, egy szép célpontot Fenn számára az Atzerri

bolygón. Végeznie kell Nys'a szenátornóval, aki valami miatt mindenáron át akarja forgatni a tábornok és csapatai rejtékhelyét. Ez nem történhet meg.

- Mit látsz, Jeremy? – törte meg a fiatal Jedi lovag hangja a csendet.

A bokrok közt vele együtt lapuló férfi csak kisvártatva felelt.

- Egy poros kis falut. Látni a szenátor szállását, heh... épp ugyanolyan ház, mint a többi. Elképesztő, hogy ezek a mocskok minden apró részletre odafigyelnek.

- Feltéve, ha ez a „Dack” jó infókat adott meg – vetette fel Cole a hátuk mögül.

- Mintha valaha is tévedett volna – szögezte le az álláspontját Fenn.

- Várj... jön valami! – sísteregte Jeremy riadtan. – Birodalmiak.

- Hányan? – hangzott a mindent eldöntő kérdés. Ha túl sok, kénytelenek lesznek visszavonulni, elvégre csak ők hárman tudtak észrevétlenül idekeveredni.

- Öten vannak, egyikük mintha rancorként kezdte volna az életét, aztán biztos átszabatta magát emberre... – ezt némi hatásszünet követte. – Túl kockázatos.

- Nektek... – mosolyodott el Jaris, miközben a társai által már méltán ismert „még véletlenül sem csináljatok semmit” jelet adta, s megindult az ellenség felé.

Szerencsétlen katonák nem láthattak túl sokat. Egyszer csak egy sehonnai fickó elébük termett, aztán kibontotta a kékesen izzó fénykardját és néhány vágás végeztével már négyen el is haláloztak. Egyedül az a bizonyos „rancorcsemete” maradt talpon.

Fenn jól tudta, hogy a két és fél méteres fickót – bizonyára egyedileg alakították ki rá a páncélját is – elég csak egyszer megvágni, és máris nyert ügye lesz. Viszont nem tehette meg, mivel akármilyen közel járt is hozzá, az Erő egy teljesen váratlan, rá halálos veszedelemmel fenyegető történésre figyelmeztette:

Egy mesterlövész ült a szenátor házában a tetején.

Hősünk hamar védekező állásba fordította a szabályját, nem sokkal elpattintva a haragos lövést. Aztán három újabb klón is előbukkant a mesterlövész mögül, s valami irdatlan erejű sugártüzet zúdítottak az ekkor még fiatal, vakmerő és tapasztalatlan hősünkre, aki már nem tudta, meddig dacolhat a heve tűzzel.

Szerencséjére Jeremy és Cole épp időben vetette be magát a harc hevébe, azon nyomban kifestetve az ormótlan méreteket és testtömeget elérő férfit. Nem is telt többé öt, talán hát mellkast ért lövésnél az egész. Ezt követően megpróbáltak a lehető legközelebb húzódni az ádáz harcot folytató Fennhez. Neki nagy nehezen sikerült a mesterlövész fejére pattintani a saját lövését, így már csak négyen maradtak.

Aztán Cole egy szerencsés lövésének hála már csak ketten.

- Vigyázz! – ordított fel Jeremy kétségbeesetten, amikor az egyik rohamosztagos valahonnan sikeresen elővarázsolt egy rakétavetőt.

S egy szempillantás elteltével meghúzta a ravaszt.

A Jedi lovag alig hitt a szemének. Pontosan tudta, hogyha az a robbanófej csak a környéküket is éri, nekik azon nyomban végük van. Tehát nem maradt más választása, mintsem az Erő segítségével a támadói felé terelni a veszedelmes töltetet. Ami azt illeti, ez minden szempontból csak hasznos lehet a számukra, elvégre egy csapással intézhetné el a rohamosztagosokat és ölhetné meg a szenátort.

Nem is tett másképpen.

Egyetlen szempillantásba sem telt, mire Fenn kinyújtotta a jobbját, majd a rakéta egyenesen a ház oldalába szállt. A kétszintes épület felső része teljesen eltűnt, a birodalmiakkal egyetemben. Az alsó szintből viszont még maradt néhány helyiség, ahol Nys'a szenátorasszony épségben megúszhatta magát.

- Hú... ez meleg volt – nevetett fel Cole, majd Jeremy is helyeselt.

- Én megölöm a nőt, ti fedeztetek! Hátha kelepcebe csaltak.

Ugyan a gyilkolás feladata sokkal inkább rájuk, közönséges katonákra hárul, és nem egy jedire, mindkét férfi fejet hajtott a döntés előtt. Lélegzetvisszafojtva nézték, ahogyan Fenn bemegy a házba, ahonnan még a füst sem oszlott el teljes egészében.

Igazság szerint Jaris sem tudta igazán, hogy miért mondta ezt. Mármint a szenátor épségével kapcsolatban biztos volt, mivel érzett egy erős életjelet, viszont maga a hidegvérrel történő gyilkolás már nem igazán volt az ínyére. Azonban a társai sem szívlelték volna, ha rájuk hárítja az általa vállalt tett felelősségét. Ezen felül, ha ez tényleg egy csapda, akkor csak ő lesz képes kimászni belőle.

Ekképp vélekedett, ahogyan betoppant a romok közé, legelőször is két ölelkező holttestre lett figyelmes, akik sarokban húzták meg magukat a robbanás elől, cserébe a leomló kődarabok zúzták őket halálra. Fenn odalépett a nőhöz, hogy felmérhesse az arcát, azonban már az öltözetén is látta, hogy ez nem lehet egy szenátor. Azok a hajas férgek bele sem bújnának egy ilyen olcsó rongyba. S amint félrehajtotta a nő fekete hajtincseit, már tisztán látta a tévedését: nem a célpontot ölte meg.

A fenébe... – vert egy jó erőset a megmaradt falba, már előre látta azt a sok-sok álmatlan éjt, amikor ezek a képek szüntelenül kísértik majd az elméjét.

Viszont még mindig érezte valakinek a jelenlétét.

Oldalra fordította a fejét, s egy kislányt pillantott meg a kék szemeivel. A sárgás, kopott szövetruhát viselő, alig hét évesnek tűnő embergyerek minden bizonnyal a szülei oltalmába húzódhatott a harcok alatt. Ám a becsapódás pillanatában épp WC-n, vagy más, a szükségletei szempontjából létfontosságú hely felé tarthatott, ha néhány karcolás árán megúszhatta az esetet. Mármint testileg.

Nem sikoltott ugyan, vagy rohant a szülei vérbefagyott holttestéhez, csupán némán állt, s könnyezett. A zöld szeme úgy ontották magukból a sós cseppeket, mintha odaát egy sebes folyó hozná a soron következőket. Mira azonban nem törölte le a könnyeit. Azok lassan végigcsorogtak a szép arcán, majd a padlóra csöpögtek.

Cole és Jeremy rövidesen elunták a céltalan várakozást, ők is helyszínre siettek. Amikor ez megesett, Fenn már keseregve szorongatta a lányt a kezei közt, aki továbbra sem tett semmit, csupán némán állt és könnyezett.

- Helyre fogom hozni... nem... nem tudom, hogy... de ígérem! Mindent megteszek majd, hogy kárpótolhassam őket... majd, majd... kitalálunk valamit... esküszöm!

Hebegté Jaris, miközben férfi létére neki is kifakadtak a könnyei. Ugyan az Erő csak egy apró, halovány betekintést nyújthatott abba, mit érez a lány legbelül, de az is bőven elég volt mindehhez.

- Istenem... – suttozta Cola a döbbenetében, mikor már ő is rájött:

Jaris Fen éppen most tett árvává egy ártatlan gyermeket.

Mira felrezzent az álmából, már megbánta, amiért lefeküdt ma éjjel. Mint minden más éjen, ahányszor csak álomra hajtja a szép arcát. Minden esetben ez az álom, ezek a percek kísértik az elméjét, amióta Fenn elé tárta az ezt megelőző, éppen az ő és a társai megöléséről támadó látomásait. Számára azonnal értelmet nyert a miért, viszont mindig is ellenállt neki, tíz teljes éven át tudott gátat szabni neki.

Persze sokkal könnyebb dolga volt régebben, talán az elején, az első két-három évben tört rá az a bizonyos nap egy ily heves mértékben. Aztán már palástolni tudta a történeteket, úgy tehetett, mintha meg sem történt volna az egész. De most... most, hogy újra minden egyes nap ezek érik az elméjét, egyszerűen már nem tud ellenállni neki. A haragja, a fékezhetetlen bosszúvágya és maga a Sötét Oldal szép lassan, apránként emészti fel a lelkét. S mostanra már alig tud ellentmondani neki.

Mint minden esetben, ezúttal is felült az ágy szélére, majd a sárgásan izzó tekintete fényében emelte a kezébe a fényszabljáját. Mivel külön kabint kért, ahol senkivel sem kell osztozkodnia – Sigil és Ann távozásának a gyümölcse –, zavartalanul adhatta az egyik kezéből a másikba a nemes fegyverét.

Mindezeken alatt ádáz csata dúlt a legbensőjében.

- *Bosszút kell állnod, Mira! Teljesítsd be a rendeltetésed!*
- *Nem ölöm meg azt, akit az apám helyett az apámként szerettem.*
- *Különös, hiszen épp ő végzett velem... ő... ő végzett az édesapáddal!*
- *De nem... nem szándékosan tette, nem az ő hibája!*
- *Valóban? Pedig láttad, mit tett, minden éjjel átéled azt a napot. Pontosan tudod, hogy ő verte vissza azt a rakétát, tehát igen... ő ölte meg!*
- *De nem őt akarta megölni, hanem valaki mást.*
- *Na és, ezzel talán kisebb lesz a bűne?*
- *Nem... de... de akkor sem ölhetem meg! Szeret engem, magához vett, az ég szerelmére, rajta kívül már nem maradt senkim!*
- *Ezt csak neki köszönheted, senki másnak. Lásd, hova juttatott téged!*
- *És mi... mi lesz a többiekkel? Carlos nem ártott nekem, ahogy Ventris sem.*
- *Cinkosok, nem többek. Velük is végezned kell!*
- *De... nem... nem ölhetem meg őket! Most már ők a családom... Fenn...*
- *Fenn elvette tőled az édesanyád is, akárcsak a házadat és az egész életedet! Most normális lakásban is lehetnél, valós életed lehetne, ahelyett, hogy egy csempészbárkán bujkálsz a rosszakaróid előtt... És igen... őket is Fennek köszönheted!*
- *Nem... én nem...*
- *Figyelj rám Mira: meg kell tenned!* – ekkor Wess abbahagyta a kardja szüntelen adagpatását, már megszületett a döntése. S a szemei oly sárgásan izzottak fel, mint még soha az életében. A bosszúvágya és a dühe sem tornyosult másképpen.
- *Készülj a haragomra, Jaris Fenn...*